

כ'הכמ האכא תשובה ב' שעיר המשתלה לפי שהוא כפרה לכל ישראל כהן גדול זודה עליו על לשון כל ישראל שני והתורה עליו אח כל עונות בני ישראל : שעיר המשתלח מכפר על כל

עבירות שכותרה הקלות והחמורות. בין שעבר בדרך בין שעבר בשגגה בין שהודע לו בין שלא הודע לו, הכל מתכפר בשעיר המשתלה. והוא שעשה תשובה, אבל אם לא עשה תשובה אין השעיר מכפר לו אלא על הקלות : ומה הן הקלות ומה הן החמורות. החמורות הן העבירות שהייבין עליהן מיתות בית דין או כרת. ושכועת שוא ושקר אע"פ שאין בה כרת הרי היא מן החמורות. ושאר מצוות לא תעשה ומצוות עשה שאין בהן כרת הן הקלות : ג' בזמן שאין בית המקדש קיים ואין לנו מזבח כפרה אין שם אלא תשובה. התשובה מכפרת על כל העבירות. אפילו רשע כל ימיו ועשה תשובה באחרונה אין מזכירין לו שם רשעו שני ורשעתו הרשע לא יכשל בה ביום שוכו מרשעו. ועצמו של יום הכפורים מכפר לשבים שני כי ביום הזה יכפר עליכם :

ויאכ פה

מיתה : ויהיכ מכפרין עם התשובה עם התשובה אין בפני עצמן לא נימא דלא כרבי דתניא * רבי אומר על כל עבירות שכותרה בין עשה תשובה בין לא עשה תשובה יום הכפורים מכפר תיך * (מפורק עול) ומגלה פנים כחורה ומיפר ברית כשר שאם עשה תשובה יוה"כ מכפר ואם לא עשה תשובה אין יוה"כ מכפר אפילו תימא רבי תשובה בעיא יוה"כ יוה"כ לא בעיא תשובה :

משנ יואא פיק א' ג' סקרו לו' וקנים מוקני

בית דין וקורין לפניו בסדר היום, ואומרים לו, אישיי כהן גדול, קרא אתה בפיה, שמא שכתת או שמא לא למדת. ערב יום כפורים שחרית, מעמידין אותו בשער מדרה ומעבדין לפניו פרים ואילים וכבשים, כדי שיהא מכיר ורגיל בעבודה :

ויאכ פה

מתני' הריצונה היתה פרופה מן הדרום ופנימית מן הצפון מהלך כינון עד שבעים לצפון הגיע לצפון נתפך פניו לדרום מהלך לשמאלו עם הפחית עד שהוא מגיע לארון הגיע לארון נתון את הסתרה בין שני הכרים צבר את הקפדת על גבי גהלים ונתמלא כל הבית כולו עשן יוצא וכו' לו בדרך בית כניסתו ומתפלל תפלה קצרה בבית הריצון ו'לא היה מאריך בתפלתו שלא להבעית את ישראל :

ה מסרוהו וקני

בית דין לוקני כהונה, והעלוהו לעלית בית אכמינס, ויהשביעוהו ונקמרו, והלכו להם. ואמרו לו, אישי כהן גדול, אנו שלחתי בית דין, ואתה שלוחנו ושלית בית דין, משביעין אנו עליך במי ששפן שמו בפית הנה, שלא תשנה דבר מכל מה שאמרנו לך. הוא פורש ובוכה, וכן פורשין ובוכין : ו אם הנה חכם, דורשי. ואם לאו, תלמידים חכמים דורשין לפניו. ואם רגיל לקרות, קורא. ואם לאו, קורין לפניו. ובמה קורין לפניו. באיוב ובקורא ובדברי חכמים. ובריה מן קבוטל אומר, פעמים הרבה קריתי לפניו ברגיל :

ג' :

ומתפלל תפלה קצרה בבית הריצון : מאי מצלי רבא בר רב אדא ורבין בר רב אדא תריותו משמיה דרב אמרי דיו רצון מלפניו ה' אלדנו שתהא שנה זו *נשומה ושחונה ישתנה מעליותא היא אלא אימא יאם שחונה תהא גשומה רב. אחא בריה דרבא מסים בה משמיה דרב יהודה לא יעדי עבדי שלמן מרבית יהודה ולא יהו עכין ישראל צריכין לפרנס זה מזה ולא תבנס לפניך תפלת עובדי דרבי רבי תניא בן דוסא הנה קא אויל באורחא שרא מפרא עליה אמר רבשיע כל העולם כולו בנחת דתיגא בעעד פסק מיפרא כי אתא לבייתה אמר רבשיע כל העולם כולו בצער דתיגא בנחת אתא מיפרא איד יוסף מאי אהניא ליה צלותיה דכהן גדול לגבי ר' תניא בן דוסא חנו רבנן *מעשה בכהן גדול אדן שהארך בתפלתו ונמנו אחיו הבהנים ליכנס ארצו התחילו הם נכנסין והוא יוצא אמרו לו מפני מה הארכת בתפלתך אמר להם קשה בעיניכם שרתפלתו עליכם ועל בית המקדש שלא יתרב אמרו לו אל תהו רגיל לעשות כן שרדי שנינו לא היה מאריך בתפלתו כדי שלא להבעית את ישראל :

ויאכ פיק א'

משנה א

שני שעירי יום הכפורים, מצותן שיהיו שניהן שוין במראה ובקומה ובדמים ובלקחתן באחד. ואף על פי שאינן שוין בשרין. לקח אחד היום ואחד למחר

קל. מנין שקושדין לשון של זהורית בראש שעיר המשתלה, שנאמר "אם יהיו חטאיכם כשנים וגו'". החיים ותגבורת החיים המתגלה בנפש, המתגוננת בדם החי, בדם האדום החם והחוסס, הם הם הגורמים, עם כל היופי והזהר שבהם, גם את כל החרבן והשממון שבהם, את כל החטאת והרשע שבהם. וסוף הכל מוכרחת התשובה לבא והסליחה להמצא. והעודף של סערת החיים מוכרחת להשתלח למקום השממון, למרכז החרבן, כי הוא הוא יסוד החורבן והשממה. וידיעה זו והרגשה פנימית זו, מישרת את הנפש ללכת לקראת המשקל הממוזג של החיים, לקראת התפארת ההרמונית